

פרשת תרומה

- "שִׁלְשָׁה גָבְעִים" (כה, לג) - הגימל רפה וכן "אַרְבַּעָה גָבְעִים" שבפסוק הבא מפני שהם באים לאחר אהו"י. וכן בית של "וְעִשִׂית בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים" (כה, יג).
- "כִּלְהַ מִּקְשָׁה אֲזוּת" (כה, לו) - במילה "כִּלְהַ" יש שלושה מיני דגש. הכף בדגש קל, הלמד בדגש כבד וההא במפיק - זה האחרון למעשה אינו דגש אלא בא לציין שיש להשמיע את ההא במבטא.
- "וְהָאִיר עַל-עֵבֶר פְּנִיה" (כה, לז) - בעין ולא "אל-עבר" באלף.
- "וּמִלְקֹזֶזֶה" (כה, לח) - המם בפתח לא בסגול⁴⁷.
- "אָרָךְ |" (כו, ב) - מלעיל שהשופר-ההולך (המונח) באלף מורה היכן טעם הפסק. "הִירֵיעָה הָאֲזוּת" - הראשונה בפתח ופתח והשניה "הִירֵיעָה הָאֲזוּת" בסגול וקמץ ואח"כ "מִידָה אֲזוּת" שוב בפתח. וכן הוא בפסוק ח. "שִׁמְנֶה וְעִשְׂרִים" - הנון בסגול לא בקמץ.
- "וּסְרוּז הָעֶדְף" (כו, יב) - מלרע.
- "וּמִכֶּסֶה עֶרְתַּת תּוֹזְשִׁים מִלְּמַעְלָה" (כו, יד) - כל "מִלְּמַעְלָה" הלמד רפויה, וכל "מִלְּמַטָּה" הלמד דגושה. לכן ב"מִלְּמַעְלָה" השוא בלמד הוא נח, וב"מִלְּמַטָּה" השוא בלמד הוא נע.
- "דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְוּזוּ-לִי תְּרוּמָה" (כה, ב) - הואו בשוא שהוא ואו החיבור ולא בפתח שאז היה ואו ההיפוך מעתיד לעבר.⁴⁶ התיו של "תְּרוּמָה" דגושה בדגש קל מפני שבאה לאחר טרחא שהוא טעם מפסיק.
- "וְעֶרְתַּת אֵילָם מֵאֲדָמִים" (כה, ה) - האלף בקמץ לבד והוא חטוף מפני הדגש שאחריו וכן כולם [מנחת-שין]. ואין לבטאו בשורוק.
- "וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ, וְיִכְנַתְּיוּ" (כה, ח) - מלרע שהוא לשון עתיד, "בְּתוֹכְכֶם" - ולא "בְּתוֹכוֹ"!
- "אֲמֹתַיִם וּזְזִי אֲרָכּוּ וְאִמָּה וּזְזִי רִזְזוּ" (כה, י) - המם של "אִמָּה" ושל "אֲמֹתַיִם" דגושים, והוא משנה משמעות כי כשהמם של אמה רפויה המשמעות היא מלשון שפחה.
- "וְצִפִּיתָ" (כה, יא) - מלרע אבל "וְעִשִׂית" - מלעיל, וכן "וְיִצְקֶתָ" (פסוק יב) - מלעיל, אמנם "וְנִתְתֶה" - מלרע.
- "אַרְבַּע טִבְעֵת זֹהָב" (כה, יב) - הבית בשוא לסמיכות, "עַל-צִלְעוֹ הָאֲזוּת" - בסגול וקמץ לא בפתח ופתח. "וְשִׁתִּי טִבְעֵת" - הבית בקמץ כדינו מפני שאינו בסמיכות.
- "כִּרֹּב אֲזוּר מִקְצָה מוֹזָה" (כה, יט) - הצדי בקמץ לא בסגול ולא בצירי.
- "וְעִשִׂית לוֹ אַרְבַּע טִבְעֵת זֹהָב" (כה, כו) - הלמד בדגש מדין אתי-מרחיק.
- "לְעֵבֹת הַמִּסְגֶּרֶת תִּהְיֶין הַטִּבְעֵת" (כה, כז) - יש לבטא היטב את הסמך שלא כמו האות זין (שלא ישמע "מזגרת"). אמנם מצאנו בלשון חז"ל חילוף בין סמך לזין לדוגמא "זכוכית" - על קס קהיא זכה, ו"סכוכית" על קס קסוכיס (מסתכלים) זה (עין בפרש"י בשבת דף פ"א ע"א). אך עפ"ר חילוף בין סמך לזין גורם לשינוי או לחוסר משמעות.
- "וְקִשְׁוֹתָיו וּמִנְקִיתָיו" (כה, כט) - בשין שמאלית [מנחת-שין].

⁴⁶ וכבר הקשה האור-החיים הקדוש למה כתוב ואו בתחילת העניין.

⁴⁷ כמו בישעיה ו, ו